

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 697/2019
25.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Маја Ристић, адвокат из ..., против туженог „ВВ“ АД из ..., ради исплате зараде, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Лесковцу и Основног суда у Врању, на седници одржаној 25.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, стварно је надлежан Основни суд у Врању.

Образложење

Основни суд у Врању, решењем П1 2318/16 од 13.05.2019. године, огласио се стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Привредном суду у Лесковцу, као стварно надлежном суду. У образложењу је указао да, имајући у виду решење Привредног суда у Лесковцу Ст. 8/2018 од 25.07.2018. године, којим је, између осталог обустављен поступак стечаја над туженим, да је за даље поступање у овом предмету стварно надлежан Привредни суд у Лесковцу, на основу одредбе члана 25. став 1. тачка 4. Закона о уређењу судова.

Привредни суд у Лесковцу, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис П 482/2019 од 05.12.2019. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова разне врсте. У образложењу је указао, да, како је над туженим, као стечајним дужником обустављен поступак стечаја и да је тужени активно привредно друштво, да је за даље поступање стварно и месно надлежан суд Основни суд у Врању.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Врању.

Привредни суд у Лесковцу, решењем Ст 8/2018 од 25.07.2018. године, правноснажним 21.02.2019. године, отворио је стечајни поступак над туженим, потврдио усвојени унапред припремљени план реорганизације туженог и између осталог, обуставио стечајни поступак над туженим.

Тужба је поднета 20.12.2016. године, предмет тужбеног захтева је утврђење ништавости одредби члана 4, 5 и 6 Уговора о регулисању међусобних обавеза закљученог 03.04.2015. године између парничних странака. Тужилац је поднеском од 06.03.2017. године преиначио тужбу истицањем и тужбеног захтева ради неисплаћене зараде.

Одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова, је прописано, да, основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд. Одредбом члана 22. став 3. овог закона, да, основни суд у првом степену суди у стамбеним споровима; споровима поводом заснивања, постојања и престанка радног односа; о правима, обавезама и одговорностима из радног односа; о накнади штете коју запослени претрпи на раду или у вези са радом; споровима поводом задовољавања стамбених потреба на основу рада.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, је прописано, да, привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства. Одредбом члана 25. став 1. тачка 4. овог закона, између осталог, да, привредни суд у првом степену суди у споровима поводом реорганизације, судске и добровољне ликвидације и стечаја осим спорова за утврђење постојања, заснивања и престанка радног односа који су покренути пре отварања стечаја. Одредбом члана 25. став 2. овог закона, између осталог да, привредни суд у првом степену води поступак стечаја и реорганизације.

Одредбом члана 1. став 2. Закона о стечају („Службени гласник РС“, бр.104/09, 99/11, 71/12-УС, 83/14, 113/17, 44/18 и 95/18) је прописано да, стечај се, у смислу овог закона, спроводи банкротством или реорганизацијом. Одредбом става 3. овог члана, да, под банкротством се подразумева намирење поверилаца из вредности целокупне имовине стечајног дужника, односно стечајног дужника као правног лица. Одредбом става 4. овог члана, да, под реорганизацијом се подразумева намирење поверилаца према усвојеном плану реорганизације и то редефинисањем дужничко поверилачких односа, статусним променама дужника или на други начин који је предвиђен планом реорганизације.

Одредбом члана 160. став 3. Закона о стечају је прописано, да, ако се унапред припремљени план реорганизације на рочишту усвоји, стечајни судија ће решењем истовремено отворити стечајни поступак, потврдити усвајање унапред припремљеног плана реорганизације и обуставити стечајни поступак.

Према томе, доношењем решења којим се поступак стечаја обуставља због потврђивања усвајања унапред припремљеног плана реорганизације, стечајни поступак се обуставља у целости, а у односу на правно лице ранијег стечајног дужника, престају све правне последице отварања и вођења стечајног поступка, због чега нема места примени одредаба Закона о уређењу судова, у погледу

стварне надлежности привредног суда у споровима поводом стечаја или реорганизације.

Како су у конкретној ситуацији тужилац и тужени означени као физичко и правно лице, а основ спора исплата неисплаћене зараде то није испуњен субјективни услов за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова. Затим, како је обустављен поступак стечаја због потврђеног усвојеног унапред припремљеног плана реорганизације туженог, то се не ради о спору или поступку поводом стечаја или реорганизације из одредби члана 25. став 1. тачка 4. и став 2. Закона о уређењу судова, због чега је за даље поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Врању, на основу одредбе члана 22. став 3. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић